

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 8. marta 2021. godine
Ref. br.:RK 1724/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI29/20

Podnosilac

Gegë Palushaj

Ocena ustavnosti presude Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju AC-I-15-0179-A0001 od 16. januara 2020. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica,
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika,
Bekim Sejdiu, sudija,
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija,
Gresa Caka-Nimani, sudija,
Safet Hoxha, sudija,
Radomir Laban, sudija,
Remzije Istrefi-Peci, sudija, i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Gegë Palushaj sa prebivalištem u Klini (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Sahit Musa, advokat iz Vitine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS) AC-I-15-0179-A0001 od 16. januara 2020. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude [AC-I-15-0179-A0001] Žalbenog veća PKVS, kojom su, prema navodima podnosioca zahteva, povređena njegova prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), kao i na pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 13. februara 2020. godine, zastupnik podnosioca zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 14. februara 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Bekim Sejdiu i Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (članovi).
7. Dana 4. marta 2020. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana je od zastupnika traženo da popuni obrazac zahteva i priloži relevantne sudske odluke koje su povezane sa osporenim presudom, kao i punomoćje kao dokaz o zastupanju podnosioca zahteva pred Sudom.
8. Dana 7. aprila 2020. godine, zastupnik podnosioca zahteva je dostavio Sudu popunjeni obrazac zajedno sa relevantnom dokumentacijom, uključujući i važeće punomoćje potpisano od strane podnosioca zahteva.
9. Dana 10. februara 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu da proglasi zahtev neprihvatljivim kao očigledno neosnovan.

Pregled činjenica

10. Zahtev se odnosi na imovinski spor između podnosioca zahteva i pravnog subjekta PK Mališgan-Klina, koji datira iz 60-ih godina, a u kojem predmet spora predstavlja katastarska parcela br. 446/3, u površini od 0.08,09 hektara, upisana u katastarskim knjigama pod br. 777 u KO - Klini.
11. Tokom 1963. godine, na osnovu presude Okružnog suda u Peći C. br. 20/62 od 9. avgusta 1963. godine, sporna nepokretnost je eksproprisana i prešla u svojinu i posed PK Mališgan-Klina.
12. Dana 20. novembra 2006. godine, podnosilac zahteva je podneo PKVS-u tužbu radi utvrđenja svojine, tražeći povraćaj i predaju u posed predmetne sporne nepokretnosti, navodeći da je ova imovina oduzeta od njegovih ostavilaca protiv njihove želje i volje i da za istu nikada nije isplaćena naknada.
13. Dana 5. marta 2007. godine, Specijalizovano veće je rešenjem SCC-06-048 uputilo sporni predmet Opštinskom sudu u Klini, koji rešenjem [C. br. 76/2007] od 22. marta 2008. godine, odbacuje tužbu podnosioca zahteva smatrajući je presuđenom stvari.
14. Podnosilac zahteva je protiv rešenja [C. br. 76/2007] Opštinskog suda u Klini, dana 22. marta 2008. godine, izjavio žalbu PKVS-u, a PKVS, 2. aprila 2009. godine, rešenjem SCA-08-0057, odbija njegovu žalbu i potvrđuje rešenje [C. br. 76/2007] Opštinskog suda u Klini od 22. marta 2008. godine, kao utemeljeno na zakonu.
15. Podnosilac zahteva u zakonskim rokovima izjavljuje žalbu Žalbenom veću PKVS-a zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i povreda odredaba važećih zakona.
16. Dana 14. juna 2012. godine, Žalbeno veće PKVS-a, rešenjem ASC-09-0010, ukida rešenje Opštinskog suda u Klini i rešenje Specijalizovanog veća SCA-08-005 od 2. aprila 2009. godine, kojim se ovaj predmet smatrao presuđenom stvari. To stoga što se presuda Okružnog suda u Peći P. br. 20/62 odnosila na novčanu naknadu, dok je u tužbi koja je podneta PKVS-u, podnosilac zahteva tražio povraćaj sporne imovine u svojinu i posed.
17. Dana 28. jula 2015. godine, Specijalizovano veće je u postupku ponovnog suđenja donelo presudu C-IV-13-0456, kojom je tužba podnosioca zahteva odbijena kao neosnovana. U pravnom obrazloženju ove presude je navedeno: *“Veće pitanje aktivnog legitimiteta tužioca ne smatra spornim iz činjenice jer je on doneo rešenje Osnovnog suda u Peći-Ogranak u Klini C. T. br. 2/15 od 05.05.2015. godine i ostale dokaze kao potvrda smrti i rođenja. Veće konstatuje da na osnovu izvođenih dokaza u saslušanju i od presude Okružnog suda u Peći C. br. 20/62 od 13.02.1962. godine, rešenja br. 4156/62 od 14.11.1962. godine izdata od Vrhovnog suda Srbije, posedovnog lista br. 777 izdata dana 08.02.2006. godine iz Direkcije za geodeziju i imovinu u Klini kao i istorijatu br. 4798 od 20.10.2006. godine izdata od*

Direkcije za katastar, geodeziju i imovinu u Klini, Specijalno veće je na nesumnjiv način ustanovilo da tužba-tužbeni zahtev tužioca je neosnovan”.

18. Podnosilac zahteva u zakonskom roku izjavljuje žalbu Žalbenom veću PKVS-a protiv presude [C-IV-13-0456] Specijalizovanog veća PKVS-a od 28. jula 2015. godine, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i povreda odredaba važećih zakona.
19. Dana 16. januara 2020. godine, Žalbeno veće PKVS-a, presudom AC-I-15-0179-A0001, odbija, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrđuje presudu Specijalizovanog veća C-IV-13-0456 od 28. jula 2015. godine, sa obrazloženjem da je podnosiocu zahteva “određena nadoknada konačnom presudom Okružnog suda u Peći C. br. 20/62 od 13. februara 1962. godine, u iznosu od 283.700 dinara u ime nadoknade za dobijenu imovinu, katastarsku parcelu br. 446/3 u površini od 8,09 ari zemljišta, za seču 53 tela šljiva kao i sudske troškove u visini od 20.416 dinara, prema tome ne može zatražiti i povraćaj imovine za koju je sada nadoknađen”.

Navodi podnosioca zahteva

20. Podnosilac zahteva tvrdi da su veća PKVS-a povredila njegovo pravo na pravično suđenje zagarantovano članom 31. Ustava i članom 6.1 EKLJP-a iz razloga što je: “... u vezi sa ovom nepokretnom imovinom [...] odlučeno prema presudi Okružnog suda C. br. 20/62 od 15.02.1962. godine kada uopšte nije postojala KAP, ali ne znam u kojoj osnovi se sada zasnivao Vrhovni sud kada je slobodnu stvar sa KAP-om, jer tužilac je zatražio samo povraćaj imovine koja mu je oduzeta na nepravedan način za šta se isti nijednom nije složio da mu se nadoknadi ova površina, već uvek je zatražio da se ista vrati prethodnom vlasniku, u suprotnom, do sada nijednom KAP nije mogao nijednim jedinim dokazom da utvrđuje da je na neki način nadoknadio tužioca za imovinu o kojoj je reč, već njegovom nerazumljivom presudom odbija žalbu tužioca kao neosnovanu a potvrđuje presudu Specijalnog veća PKVS-a C-4-13-0456 od 28.08.2015. godine”.
21. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda: “...da u potpunosti usvoji zahtev i predmet **PONIŠTI** vraćanjem na ponovno suđenje prvom stepenu ili da se ista presuda **PREINAČUJE** i stvar odlučuje u korist podnosioca zahteva Gegë Palushaj iz Kline, zahtevamo od ovog suda da donosi neku pravičnu presudu, meritornu i osnovanu na dokaze i činjenice u vezi sa sprovođenjem zakona, smatram da su ispunjeni svi navodi da su teško prekršeni, imajući u vidu način donošenja odluke od strane Vrhovnog suda, uopšte bez izvršenja same presude Okružnog suda u Peći, prema tome, sud do sada nije uspeo da poboljša promene u odnosu sa zakonskim odredbama Evropske konvencije koje su ugrađene u Ustav R. Kosovo”.

Prihvatljivost zahteva

22. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Ustavom, predviđeni Zakonom i dalje precizirani Poslovníkom.

23. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

24. Pored toga, Sud se takođe poziva i na uslove prihvatljivosti koji su propisani Zakonom. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

25. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova prihvatljivosti, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana i da osporava akt javnog organa, odnosno presudu Žalbenog veća PKVS-a AC-I-15-0179-A0001 od 16. januara 2020. godine. Podnosilac zahteva je takođe iscrpeo pravna sredstva koja su mu na raspolaganju, naglasio osnovna prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni u skladu sa članom 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u roku koji je određen članom 49. Zakona.

26. Međutim, pored toga, Sud razmatra i da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti], odnosno stavom (2) pravila 39. Poslovnika, koji propisuje:
- 2) “Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.
27. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim presudom Žalbenog veća PKVS-a povređena njegova prava na pravično suđenje jer mu nepravredno nije priznato pravo svojine na spornoj nepokretnosti i da mu ista nepokretnost nikada nije nadoknađena od strane PK Mališgan-Klina.
28. U ovom kontekstu, Sud će oceniti ustavnost osporene presude u okviru polja primene člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a jer je to i suština navoda podnosioca zahteva na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava.
29. Sud podseća da podnosilac zahteva traži od Suda da: “...ovaj sud donese neku pravičnu presudu, meritornu i osnovanu na dokaze i činjenice u vezi sa sprovođenjem zakona (...)”, što znači da se njegov navod odnosi na utvrđivanje činjenica i tumačenje i primenu odredaba važećih zakona. Stoga, na samom početku razmatranja ovog zahteva, Sud smatra da navod podnosioca zahteva zapravo pokreće zakonska pitanja (zakonitost) i spada u delokrug rada redovnih sudova a ne Ustavnog suda.
30. U tom pogledu, Sud ponovo naglašava da nije sud za utvrđivanje činjenica i da je pravilno i potpuno utvrđivanje činjenica u punoj nadležnosti redovnih sudova, isto kao i tumačenje i primena zakona. Uloga Ustavnog suda je samo da osigura poštovanje prava zagarantovanih Ustavom. Shodno tome, Ustavni sud ne može da postupa kao sud četvrtog stepena, kako je to u konkretnom slučaju tražio podnosilac zahteva (vidi, slučaj Ustavnog suda KI86/11, podnosilac *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine i tu citirane slučajeve).
31. Pored toga, nije zadatak Suda da ocenu činjenica koju su dali redovni sudovi zameni svojom ocenom i, kao opšte pravilo važi, da je zadatak tih sudova da izvrše ocenu dokaza koji su im dati na raspolaganje. Sud može samo da razmotri da li su postupci pred redovnim sudovima u celini sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično suđenje (vidi, ESLJP, predmet *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 13071/87, Izveštaj Evropske konvencije o ljudskim pravima od 10. jula 1991. godine).
32. Sud smatra da zahtev podnosioca zahteva ne uspeva da dokaže da su odgovarajuća veća PKVS-a postupala na proizvoljan ili nepravilan način. Pored toga, Sud, na osnovu spisa predmeta i navoda podnosioca zahteva, smatra da su Specijalizovano i Žalbeno veće PKVS-a izneli detaljne i jasne razloge za rešavanje slučaja, uključujući i razloge na osnovu kojih su odbili žalbu podnosioca zahteva kao neutemeljenu na zakonu. Podnosilac zahteva nije pokrenuo nijedno ustavno pitanje koje bi moglo učiniti postupak “nepravilnim” u celini, u smislu člana 31. Ustava.

33. Pored toga, osporena presuda Žalbenog veća PKVS-a sadrži konkretno obrazloženje u odnosu na navode podnosioca zahteva, u kojem je navedeno: *“...Nesporno je da je tužiocu sada već određena naknada konačnom presudom Okružnog suda u Peči C. br. 20/62 od 13. februara 1962. godine, u iznosu od 283.700 dinara u ime nadoknade za dobijenu imovinu, katastarsku parcelu br. 446/3 u površini od 8,09 ari zemljišta, za seču 53 tela šljiva kao i sudske troškove u visini od 20.416 dinara, prema tome ne može zatražiti i povraćaj imovine za koju je sada nadoknađen (...)”*.
34. U obrazloženju se dalje navodi: *“Tužilac i u tužbi i u žalbi, osim retoričkog ponavljanja da on nije nadoknađen, nije pružio nijedan dokaz u prilog ovih tvrdnji. S druge strane, materijalni dokazi koji se nalaze u spise ovog predmeta, dokazuju suprotno od onog što tužilac tvrdi. Iz ovih razloga, ovo pitanje se s pravom može nazivati kao presuđena stvar iz činjenice jer konačnom presudom Okružnog suda u Peči C. br. 20/62 od 13. februara 1962. godine, tužilac je bio nadoknađen za izgubljenu imovinu i za gubitke rasada u toj imovini”*.
35. Dakle, vidi se da se podnosilac zahteva jednostavno nije složio sa ishodom postupka pred odgovarajućim većima PKVS-a, ali njegov navod ne može automatski pokrenuti argumentovani zahtev zbog povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi predmet *Mezőtúr-Tiszazugi Társulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine).
36. U ovom okolnostima, Sud utvrđuje da podnosilac zahteva nije potkrepio dokazima i nije dovoljno obrazložio svoju tvrdnju o povredi osnovnih ljudskih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom i EKLJP-om iz razloga što izneti navodi i činjenice ni na koji način ne pokazuju da su mu veća PKVS-a uskratila ta prava.
37. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i mora se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, na osnovu člana 113.7 Ustava, člana 20. Zakona i pravila 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 10. februara 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

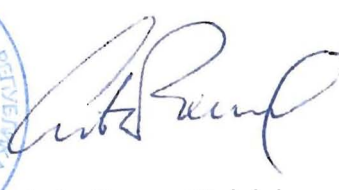
Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi